

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความทุกข์ปวดออก ความดีงามสร้างเข้า

เวลานี้หลวงตาแผนสูงแล้วนะ หูหนวก นุ่นหูอยู่บนจรวดดาวเทียม ผู้เดินมาพื้น พุดฟังไม่ได้ยิน ต้องพูดเสียงดังๆ เราบอก ให้เข้ากันกับท่านองสามเณรกับหลวงตา หลวงตาทองค์หนึ่งเลี้ยงเณรเอาไว้ในวัด เณรองค์นั้นก็เณรแปลกประหลาดอยู่ เป็น หลวงปู่มั่นพูดเองนะเราเลยไม่ลืม หลวงตาทองค์นั้นท่านเลี้ยงเณรไว้องค์หนึ่งอยู่กับท่าน มีหลวงตากับเณรอยู่ด้วยกัน พอดีมีหลวงตาทองค์หนึ่งมาจากต่างวัดมาเยี่ยมหลวงตากับ เณรน้อยนั้นแหละ พอเข้ามาแล้วเณรน้อยรู้สึกมันจะคิกคะนองอยู่นะ มันก็ปุ๊บปั๊บลงไป ศาลาไปหาหลวงตาที่มาเยี่ยมนั้นแหละ

ลงไปก็ว่า นี่จะมาอะไร จะมาเยี่ยมหลวงตา เอ้อ ถ้าไปเยี่ยมหลวงตา หลวงตา ท่านหูหนวกนะว่างั้น เวลาไปหาท่านต้องพูดเสียงดังๆ พุดธรรมดาท่านไม่ได้ยิน มา บอกทางนี้ ออกจากนี้ปุ๊บก็ขึ้นไปหาหลวงตาของตัวเองแล้วว่า หลวงตาทองค์ที่ท่านมา เยี่ยมนี้ท่านหูหนวกนะ ต้องพูดเสียงดังๆ ให้ท่านฟังไปนั่นให้ ทั้งที่ต่างองค์ต่างหูที่อยู่ หลวงตาทองค์นี้ก็หูดี องค์นั้นก็หูดี เณรนี้มันคิกคะนอง พอหลวงตาทองค์เป็นแขกมาเยี่ยม ก็ไปกระซิบบอกว่า นี่ถ้าจะพุดกับหลวงตาต้องพุดให้เสียงดังๆ นะ พุดเบาไม่ได้ท่านหู หนวก เหนอ อย่างนั้นหรือ เรียกว่าทำความเข้าใจกัน อย่างนั้นแหละ

จากนั้นก็ขึ้นไปหาหลวงตาของตัวเองนั้นล่ะว่า หลวงตาทองค์ที่ต่าง ๆ มา เยี่ยมนี้เป็นหลวงตาทูหนวกนะ เวลาพุดต้องพูดเสียงดังๆ ท่านถึงจะได้ยิน ทางนี้ก็ เหนอ รับทราบ เรียกว่ารับทราบทั้งสอง ที่นี้เตรียมพร้อมละ หลวงตาทองค์นั้นก็ขึ้นไปหาท่าน พอขึ้นไปแล้วทางนี้ก็ขยับใหญ่เลย สบายดีหรือ.... เสียงลั่นบนศาลา ทางนั้นก็ว่า เหนอ สบายดี...กระทั่งประชาชนเขาอยู่ในนั้นเขาได้ยิน เขานึกว่าพระทะเลาะกันเขาก็วิ่งเข้ามา เป็นอะไรเสียงลั่นคับโลก อ้อ หลวงตาสององค์ท่านสวัสดิกัน นี่เณรองค์นี้ไปบอกว่า หลวงตาสององค์ท่านมาสวัสดิกัน ตัวสำคัญมันออกจากเณรไปกระซิบให้เป็นพระหู หนวกเสียหมด นี่เราก็หูหนวกแต่ไม่ได้เลี้ยงเณรเอาไว้ หูหนวกขึ้นทุกวัน

วันนี้พี่น้องชาวพุทธเรากรุณาทราบทั่วถึงกัน เป็นวันถึงใจของชาวพุทธเรานะ วัน ประสูติ คือพระพุทธเจ้าท่านผู้วิเศษเลิศเลอโลกได้ประสูติในวันนี้ จากนั้นก็เป็นวันตรัสรู้ ก็คือวันนี้เอง ตรัสรู้ธรรมกระจายทั่วแดนโลกธาตุ คือวันวิสาขบูชาวันนี้ละ จากนั้นก็เป็นวัน ปรีณิพพาน คือพระพุทธเจ้าจะปรีณิพพานในวันนี้ ตรงกับวันวิสาขะวันเดียวกันนี้ เรามี โอกาสวันนี้ งานการใดๆ ที่เคยหมุ่นตัวเป็นเกลียวมาตลอด วันนี้เป็นวันว่างสำหรับ หัวใจเราที่จะน้อมนึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ทั้งวันประสูติ วันตรัสรู้ วัน

ปรีนิพพานในวันเดียวกัน เป็นโอกาสอันดีงามที่พวกเราทั้งหลาย จะได้นี้น้อมถึงท่านที่วิเศษเลิศเลอ ในสามแดนโลกธาตุนี้คือศาสดาองค์เอกเป็นผู้เลิศเลอครบโลกธาตุทั้งหมด ประสูติวันเช่นนี้ ตรัสรู้วันเช่นนี้ ปรีนิพพานวันเช่นนี้ จึงเป็นที่กราบไหว้บูชาระลึกถึงคุณของท่านมาเป็นวันวิสาขบูชาวันนี้

เราทั้งหลายได้ละโอกาสทุกอย่าง โอกาสก็ไม่ใช่อีกโอกาสอะไรและ โอกาสเรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวาย กิเลสตัณหาหมั่นฉุดฉิ้นลากไปทุกแห่งทุกหนไม่มีสถานที่จอดแวะ ไปที่ไหนมันลากมันเข็นไป โลกนี้เป็นโลกที่รุ่มร้อนมากที่สุด ก็คือโลกกิเลสตัณหา โลกวุ่นวายนี้เอง วันนี้ทำจิตใจให้ว่าง ว่างการว่างงาน เสียสละทำบุญให้ทาน ฟังธรรมฟังธรรมนิกน้อมเข้าสู่ใจ ให้ใจได้รับความสงบร่มเย็นจากอรรถจากธรรม อันเรื่องจากกิเลสมันไม่มีทางที่จะทำให้โลกให้สงบร่มเย็นเพราะกิเลสไม่มี ไม่ว่าโลกไหนๆ เป็นโลกที่รุ่มร้อนเพราะกิเลสทั้งนั้น ถ้าธรรมไม่ได้เข้าแทรกตรงไหน โลกนั้นหาความหมายไม่ได้เลย

เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองพุทธศาสนา ควรจะเป็นเมืองที่มีความสงบร่มเย็นเป็นบางกาลบางเวลา เช่นวันเช่นนี้เป็นวันวิสาขบูชา ให้พากันระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ได้ทั้งวันยิ่งดีวันนี้ละ เราระลึกถึงอย่างอื่นมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งปานนี้ ไม่มีเวล่ำเวลาที่มาระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ พอเป็นขึ้นเป็นอันบ้างเลย แต่วันนี้เราได้มาระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยจิตใจพร้อมกับการทำบุญให้ทานของเราเพื่อบูชาคุณท่าน ฟังธรรมแล้วก็ให้น้อมนิกเข้าสู่ใจ นำธรรมนี้ไปเป็นคติเครื่องเตือนใจของเรา

ให้มีวรรคมีตอนมีขอบมีเขตมีฝั่งมีฝานะมนุษย์เรา ถ้าเป็นชาวพุทธควรจะมีชื่อมีแปมีขอบมีเขต อย่าเตลิดเปิดเปิงจนตายไม่มีป่าช้า อย่างนั้นเป็นเรื่องสัตว์ไม่มีความหมายตายกัน มนุษย์เราเป็นลูกชาวพุทธเป็นผู้มีความหมาย ตายมีป่าช้า ก่อนจะตายให้ได้สร้างคุณงามความดีไว้เต็มเนื้อเต็มตัวเต็มหัวใจเรา ตายที่ไหนเวลาใดก็ตามเป็นความสงบร่มเย็นทั้งนั้นถ้าบุญเข้าสู่ใจ แต่ถ้าบาปเข้าสู่ใจ ตายเวลาไหนจะไร้ค่าตลอดเวลา แม้มีชีวิตอยู่ก็มีแต่ลมหายใจ คนหมดคุณค่าโดยประการทั้งปวงแล้ว

ผู้มีคุณธรรมภายในใจอยู่ก็มีคุณค่า ตายก็มีคุณค่า สถานที่อยู่ของคนบุญเป็นสถานที่ดีงาม เช่นอย่างสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน นี่เป็นสถานที่อยู่ของคนมีคุณงามความดี ตามอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมของตนที่สร้างไว้มากน้อย ไปเกิดตามสถานที่นั้นๆ ตามอำนาจแห่งบุญกรรมของตน ผู้ที่มีบุญวาสนามาก สร้างโพธิสมภารเต็มหัวใจแล้วก็เข้าสู่นิพพาน สถานที่ร่มเย็นเป็นสุข สำหรับผู้สร้างบุญสร้างกุศลจะไปสถานที่เหล่านี้แล แต่สำหรับผู้สร้างบาปสร้างกรรมทางต่ำ จะลงตั้งแต่สัตว์เดรัจฉาน พวกเปรตพวกผี ลงไปนรกอเวจี นี่เป็นสถานที่ไป ที่อยู่และที่เสวยของสัตว์ผู้ทำบาปหากรรม ผู้

ไม่เชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นคำสอนที่ถูกต้องแม่นยำ ไม่มีใครเสมอคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ท่านเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว คือชอบทุกแง่ทุกมุมว่าบาปมีจริง ๆ ใครจะค้ำก็ค้ำไปสักเท่าไรไม่มีความหมาย บุญมีจริง ๆ นรกสวรรค์มีจริง ๆ นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ด้วย ไม่ใช่เพียงพระองค์เดียวของเราเท่านั้น

พระพุทธเจ้าพระองค์ใดมาตรัสรู้ก็คือรู้สิ่งที่มีอยู่ดั้งเดิม เช่น บาป บุญ มีอยู่ดั้งเดิม นรก สวรรค์ มีอยู่ดั้งเดิม จนกระทั่งนิพพาน มีอยู่ดั้งเดิม ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่วมีมาดั้งเดิม เป็นแต่เพียงว่าสัตว์ทั้งหลายไม่รู้ แล้วก็ทำตามความอยากความทะเยอทะยานของตน ส่วนมากมักจะลงทางต่ำเสมอ แล้วไปเจอเอาสิ่งที่ไม่พึงหวัง ๆ เสียในภพนั้น ๆ อย่างนี้เรียกว่าผู้ผิดหวัง ส่วนผู้มีหวังก็คือผู้สร้างคุณงามความดี อยู่ที่ไหนความหวังเต็มหัวใจ แล้วก็สมหวัง ๆ เรื่อยไป นี่คือผู้สร้างคุณงามความดี ขอให้ท่านทั้งหลายระลึกแล้วนำเข้ามาสู่ใจตนเอง ปฏิบัติจิตใจให้มีศีลมีธรรม อย่าให้มีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวายด้วยอำนาจของกิเลสตัดหาเผาตลอดเวลาไม่เป็นของดีเลย ให้มีอรรถมีธรรมเข้าสู่จิตใจ จะมีความสงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน

นี่ละท่านว่าบุญว่าบาปมีมาดั้งเดิม อย่าพากันชินชาต่อบุญต่อบาป ทำบาปไม่มีการตกอาย บุญไม่สนใจจะทำ นี่เรียกว่าความชินชาหน้าด่าน ไม่สามารถที่จะทำความดีเข้าสู่ตนได้ มีแต่ความลุ่มจมสร้างไว้ทุกวัน ๆ ตายแล้วจมไปเลย ๆ เพียงเราเห็นนักโทษในเรือนจำนำดูใหม่พิจารณาซิ ในเมืองมนุษย์เรานี้นักโทษในเรือนจำนำดูใหม่ แล้วนำอยู่ใหม่สถานที่นักโทษอยู่นั้นเราต้องการใหม่ ไม่มีใครต้องการ นั่นละความชั่วของแดนมนุษย์เห็นประจักษ์อยู่อย่างนี้

ความชั่วในแดนแห่งเมืองผีก็หนักเข้าไป ๆ ความดีในแดนสวรรค์ พรหมโลกนิพพานยิ่งเยี่ยมขึ้นไป ๆ ให้คัดเลือกเสียตั้งแต่บัดนี้ที่มีคำสอนของพระพุทธเจ้าชี้แจงแสดงบอกแนวทางที่ถูกที่ผิดอย่างสมบูรณ์พูนผลอยู่แล้ว ให้ยึดธรรมที่ท่านสอนไว้ให้ดี ปฏิบัติตนให้เป็นคนดี ธรรมพระพุทธเจ้าไม่เคยโกหกโลก ที่โกหกโลกยอดที่สุดก็คือกิเลส อยู่ในหัวใจใดโกหกเจ้าของตลอดเวลา จากนั้นกระจายไปไหนมีแต่จอมโกหกจากหัวใจ หลอกหลวงกันด้วยเจตนาไม่เจตนา กิเลสมันพาให้หลอกหลวงไปเองโดยเจ้าของไม่รู้ว่าต้มตัวเองต้มคนอื่น เอาไฟเผาตัวเองและเผาคนอื่นด้วยอำนาจของกิเลส พากันจำเอา

กิเลสมีแต่เรื่องหลอกหลวงต้มตุ๋น ส่วนธรรมของพระพุทธเจ้าไม่มี ร้อยทั้งร้อยมีตั้งแต่ของจริงล้วน ๆ ควรที่จะยึดเข้ามาสู่ใจ เป็นที่เกาะที่ยึดสำหรับใจ เราจะมีความสุขความเจริญต่อไปในภพนี้แหละภพหน้า เรื่องใจนี่คอยที่จะโยกย้ายจากร่างนี้ไปสู่ร่างนั้น

อยู่เสมอ เวลานี้มีชีวิตอยู่ก็คือใจครองร่างอยู่นี้ก็เรียกว่ามนุษย์เป็นอยู่ สัตว์เป็นอยู่ พอลมหายใจขาดลงไปเท่านั้นจิตนี้ก็ติดออกร่าง ออกจากร่างนี้จะไปด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกรรม ใครมีกรรมชั่วไปทางชั่ว ใครมีกรรมดีไปทางดี มีลงต่ำขึ้นสูงเป็นธรรมดาของสัตว์โลกที่ต่างคนต่างทำกรรมดีชั่วมาด้วยกัน เราให้รับทำเสียกรรมดีงามทั้งหลาย เราจะได้มีความอบอุ่น อยู่ในโลกนี้ก็ชุ่มเย็น ตายไปโลกหน้าก็ใจดวงนี้แหละที่จะไปแสวงความชุ่มเย็นในโลกหน้า

โลกไหนๆ ก็คือใจดวงนี้เองเป็นผู้แสวง เป็นผู้รับเคราะห์รับกรรม จงพยายามปรับปรุงแก้ไขใจดวงนี้ให้ได้ตั้งแต่บัดนี้ อย่าปล่อยใจ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัว อย่าหลงยศหลงลาภ หลงความสรรเสริญเยินยอ อย่าตื่นโลกตื่นสงสารจนเกินเหตุเกินผลไม่มองดูธรรม คนนั้นจะเสียท่า เรื่องลมๆ แล้งๆ มักจะติดนะจิตใจมนุษย์เรา ถ้าเป็นของจริงของดีมันไม่อยากติดไม่อยากชอบแหละ ก็เลสมันปลักเอาไว้ๆ ถ้าจะไปทางดีก็เลสก็ติดกันหวงห้ามด้วยอุบายวิธีการต่างๆ หาเรื่องมากระชิบกระชาบปิดทางไม่ให้ไปทางดี

เช่นจะไปวัดไปวา มีดแจ่มมีมาตั้งกับตั้งกัลป์ตั้งแต่เรายังไม่เกิด เราเกิดกับมีดกับแจ่ม ถ้าไปตามกิเลสไปได้วันยังค่ำ ตายที่ไหนตายได้เลยสบาย แต่ถ้าจะไปวัดไปวาเพียงชั่วระยะเดียวเท่านั้น กิเลสจะทำการกีดขวางให้ไม่มีเวล่ำเวลา ไม่มีเงินมีทองข้าวของ บุญวาสนาน้อย ปล่อยให้เขาเป็นผู้มีวาสนามากไปเสีย ส่วนเจ้าของจะจมลงในนรกไม่คิดเลย เรื่องของความชั่วของกิเลสมันเร็ว แต่ทางความดีงามนี้เบื้องต้นต้องได้จุดได้ลากอย่างหนัก

เช่นอย่างการฝึกจิตฝึกใจฝึกใส่คุณงามความดีทั้งหลาย เบื้องต้นก็ฝึกก็เคืองไม่ออกไป ครั้นต่อไปก็ค่อยราบรื่นดีงาม ทีนี้หนักเข้าๆ ไม่ได้ไปวัดไปวา ไม่ได้ฟังธรรมจำศีล ไม่ได้เจริญเมตตาภาวนาอยู่ไม่ได้ นั่นเห็นไหม เมื่อธรรมเข้าสู่ใจแล้วไม่ได้ทำความดีอยู่ไม่ได้ ความชั่วนั้นปิดออกตลอดเวลาเพราะเห็นว่าเป็นภัย นี่ละผู้มีความดีเข้าใกล้ชิดติดพันกับใจย่อมชอบตั้งแต่ความดี ปิดความชั่วช้าลามกออกให้หมดๆ โดยลำดับ

พระพุทธเจ้าที่ว่าเป็นศาสดาองค์เอกที่เลิศเลอ ก็ไปจากมนุษย์เรานี้ ท่านก็เป็นคนเหมือนเรา สาวกทั้งหลายที่เป็น สงฆ์ ธรรมิ กัจฉามิ ล้วนแล้วไปจากมนุษย์เราทั้งนั้น แต่เพราะท่านฝึกฝนอบรมจนเป็นคนดีและดีเลิศได้ก็มาสั่งสอนโลก เราเดินตามร่องรอยท่านแม้จะไม่ได้ตามท่านทุกกระเบียด ก็ขอให้ได้แบบลูกศิษย์มีครูมีอาจารย์ ค่อยเดินตามครูตามอาจารย์ แล้วเราก็จะค่อยดีวันดีคืนขึ้นไปๆ

อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวนะ เวลานี้กิเลสตัณหากำลังหนาแน่นมากทีเดียว โลกจนมองหาธรรมไม่เห็นและไม่มองด้วย มีแต่เรื่องของกิเลสตัณหาเต็มบ้านเต็มเมือง เต็ม

หัวใจเขาหัวใจเรา มองไปที่ไหนน่าทึ่งจริง ๆ กิเลสบีบบี้สี่ไฟหัวใจมนุษย์ให้อยู่เป็นอิสระสบายบ้างไม่ได้เลย เพราะไม่มีธรรมเข้าเป็นที่กำบัง เป็นที่ปิดป้องพอซุกหัวนอนได้บ้าง ผู้ที่มีธรรมมีความสงบร่มเย็นได้บ้างนะ ที่ไม่มีธรรมนี้ ใครอย่าเอาชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำมาอวดเลย อวดธรรมอวดไม่ได้ จมกัณฑ์นั้นแหละ เรื่องธรรมมีอยู่ในใจมากน้อยนี้ชุ่มเย็น ๆ ไม่ต้องอวดใครก็รู้อยู่กับตัวเอง ธรรมเป็นของเลิศเลอ จึงให้พากันสร้างคุณงามความดีคือธรรม

การให้ทาน อย่าตระหนี่ถี่เหนียว อย่าเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เห็นแก่ร่ำแก่รวย เห็นแก่พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายส้นพันคมตัมกิ้นตุนกิ้นเรื่อยไปอย่างนั้น นั้นเป็นเรื่องเอาไฟเผาตัวเอง ได้มาก็จริงแต่ได้ไฟมาเผาเรา ได้มาจากการคดการโกงการรีดการไถอุบายวิธีการต่าง ๆ ที่เห็นว่าตนฉลาดกว่าเขา เขาโง่กว่าเรา สุดท้ายก็คือเรานั้นละจอมโง่กว่าคนดีทั้งหลายเขา ไปจมนก็คือเรานั้นแหละเป็นผู้ไปจมน เขาผู้ถูกฉกถูกลักถูกเราตัมตุนนั้นเขาไม่ไปตกนรก เขาได้รับความทุกข์เขาก็กังใจ เวลาสมบัติเงินทองเขาเสียไปเพราะเล่ห์กลของคนชั่วไปทำลายเขาเท่านั้น แต่เขาไม่ตกนรก ผู้ที่ไปได้มาด้วยความฉลาดของตนว่าตนฉลาดกว่าเขา นั้นละเป็นผู้จะล่มจะจม

เพราะเรื่องธรรมแล้วไม่มีคำว่าลำเอียง ตรงไปตรงมา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับร้อยส้นพันคมเหมือนกิเลส กิเลสนี้ร้อยส้นพันคม ครั้นเวลาจมนก็คือผู้กิเลสมาก ๆ นั้นละมันจมน ผู้ที่มีธรรมมากท่านไม่จมนละ ให้พากันจำเอา วันนี้ก็เทศน์เพียงเท่านี้ละ เทศน์ทุกวัน ๆ เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า วันนี้เป็นวันพระขอให้พากันระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ทำจิตใจให้สงบร่มเย็นนะวันนี้ อะไรเย็นไม่เหมือนใจเย็น อะไรทุกข์ไม่เหมือนใจที่ได้รับความทุกข์ สามแดนโลกธาตุนี้ใจเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรมในกองทุกข์ทั้งหลาย ดินฟ้าอากาศเขาไม่ได้รับนะ รับที่หัวใจดวงเดียวนี้

แล้วคำว่าความสุขก็เหมือนกัน ใจดวงนี้เป็นผู้รับ เจ้าของต้องเป็นผู้ฉลาดขัดเกลาสิ่งไม่ดีทั้งหลายออก นั่นคือความทุกข์ปิดออกพร้อม เป็นผลของความชั่ว ปิดออกความดีงามทั้งหลายให้สร้างเข้ามา ๆ ผลของความดีงามก็คือความสุขความเจริญทั้งโลกนี้และโลกหน้าไปตลอด จนกระทั่งถึงนิพพาน จะไปด้วยอำนาจแห่งความดีนี้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจึงขอความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

สันติ ภาวนาตัวสันไม่หยุด ข้างล่างร้อน ข้างบนหนาว

หลวงตา ลองเจริญภาวนา สงฺขารธา อนิจฺจา สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา ภาวนาอยู่ ในนี้ นะ สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา หรือ สพฺเพ สงฺขารธา อนิจฺจา ก็ได้ครบไว้ นั้น สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา ครบหมดเลย ทั้งร้อนทั้งหนาวไปด้วยกันหมดไม่มีเหลือ

สันติ ที่เป็นอย่างนี้ไม่มีอะไรผิดใช้ไหมคะ

หลวงตา ไม่ผิด มันเป็นตามกระแสของจิตมันเป็นของมันเอง มันพลิกนั่นพลิกนี่อยู่อย่างนั้นละ ให้ภาวนา สพุเพ สงฺขารธา อนิจฺจา สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา มันจะระงับของมันไปเอง อันนี้อยู่นอก ๆ ไม่ใช่กิเลส เป็นกิริยาอันหนึ่งต่างหาก ถ้าหลงก็เป็นกิเลส ถ้าไม่หลงไม่เป็น

ทองคำที่เรามอบเข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลกรัมนี้ เท่ากับเงินไทยเรา ๙,๘๔๙,๘๒๐,๐๐๐ นั้นเกือบหมื่นล้านนะ นี่ละเห็นไหมล่ะ เราไม่หาไม่ได้นะ ไม่มี เงินเหล่านี้ไม่มี ทองคำเหล่านี้ไม่มี นี่พยายามอุทิศสำหรับชนชวายนามาได้ขนาดนี้ เพื่อหัวใจของชาติไทยเรา ส่วนดอลลาร์เราได้เข้าเพียง ๑๐ ล้านกว่า นอกนั้นก็หยุดหยุดเราก็บอกทุกอย่าง เราไม่มีสอง การปฏิบัติต่อโลกเราบริสุทธิ์ที่สุดส่วนของเรา ดอลลาร์ก็เข้า ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่าหรือไง เราก็บอกจากนี้ไปจะไม่ได้เข้านะดอลลาร์ เพราะการเทศนาว่าการสอนประชาชนเพื่อนำผลประโยชน์เข้าสู่ชาติไทยของเรา เราหยุดแล้วการเทศน์อย่างนั้นไม่มี แต่ผู้ที่ยากจนเข็ญใจมันมีทั่วไปหมด เพราะฉะนั้นเราจึงจะต้องเอาเงินดอลลาร์นี้มาหนุนเงินไทยช่วยเงินไทยไป เงินดอลลาร์จึงจะไม่เข้าคลังหลวง ก็ไม่เข้าจริง ๆ

เราว่ายังไงเป็นอย่างนั้นนี่ เพราะพิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยพูด ไม่ได้พูดสุ่มสี่สุ่มห้านะ พูดว่ายังไงพิจารณาเรียบร้อยแล้วออก พูดยังไงไปยังงั้นเลย เดียวนี้เงินดอลลาร์ไม่ได้เข้าละออกช่วยเงินไทย เงินไทยช่วยโลกไม่ใช่ไปไหนนะ ที่เงินจำนวนมาก ๆ เหล่านี้ที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมา ให้คิดดูซิว่าทั้งหมดนี้ออกช่วยชาติของเราทั้งนั้น เราไม่เอาเราบอกตรง ๆ เลย เราพอทุกอย่างแล้วไม่สนใจ ได้มามากน้อยออกช่วยโลก ๆ ทั้งหมด มีหน้าซำยังประกาศไว้ด้วยว่า เวลาเราตายเงินในธนาคารจะยังเหลืออยู่นะ ในนามของเราเป็นผู้ฝาก

เงินในธนาคารจะเหลืออยู่หลายล้าน เงินธนาคารที่ยังเหลืออยู่นี้ให้ฟังเข้าใจเถิดว่า ทั้งหมดนี้เป็นเงินช่วยชาติเหมือนกันหมด จะให้เป็นของเราไม่มี เราไม่เอา เงินที่ธนาคารยังมีอยู่นะ เป็นล้าน ๆ แต่เงินจำนวนนี้เวลาเราตายก็จะเข้าเหมือนกับที่เข้ามาเรื่อย ๆ นี้ ช่วยชาติ ๆ เงินนั้นออกมา ก็ออกมาช่วยชาติทั้งหมด ใครจะโจมตีแบบไหนก็ตาม โจมตีแบบไหนก็ความเลวของเขา เราไม่ได้สร้างความเลวเรามีแต่ความดี ดีเท่าไรก็ไม่แตกเข้าใจไหมล่ะ ความดีดีไม่แตก เราทำอย่างนั้นตลอดมา ใครจะว่าอะไรปากสกปรก ปากอมขี้มันอมไปว่าไป ปากอมธรรมสอนไปสอนโลกเป็นประโยชน์ไปเท่านั้นเอง

พวกมันกลับเสียนะเวียงจันทน์ กะว่าวันนั้นละถึงจะไปทีเดียว วันที่ ๑๗ ถึงจะไปเวียงจันทน์ทีเดียว ของเราก็จะเอาไปเฉพาจำเป็น อันนั้นยังไม่ได้กำหนด ไปจนกระทั่ง

ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ถ้าจะให้ทางโน้นมาเอาของทางนี้ ก็ตกลงทางโน้นเรียบร้อยแล้ว เราก็จัดของทางนี้ไว้ที่ศาลา ให้ทางนู้นมารับเอาดังที่เคยปฏิบัติมา เวลานี้ไปเฉยๆ คือไปมีของอะไรเราก็ใส่รถของเราไปธรรมดา แล้วจะไปถามดูเรื่องตา เครื่องมือตา เวลานี้ก็ช่วยได้ ๑๖ ล้านหรือเท่าไรตา ถึง ๑๖ ล้านบาทช่วยตา จากนั้นแล้วยังจะติดตามอีกอยู่ ติดตามต่อไปอีก ถ้าขาดเหลือเท่าไรเราก็ช่วยอีก ๆ วันนั้นตกลงอะไรที่จะให้พี่น้องทางเวียงจันทน์เท่าไรเราก็สั่งให้มารับ เราจะจัดไว้ที่ศาลา กำหนดวันที่เท่านั้นมารับไปดังที่เคยปฏิบัติมา แต่ที่ไปคราวที่ว่าวันที่ ๑๗ นี้ยังไม่ได้กำหนด คือไปธรรมดา ไปถึงนั้นแล้วจึงจะตกลงกันว่าจะให้เท่าไรๆ บอกให้ทางนู้นมารับเอา ทางนี้ก็จัดเตรียมพร้อมไว้วันที่เท่านั้นมา เคยปฏิบัติอย่างนั้นมา

วันที่ ๒๐ ถึงจะได้ไปห้วยทราย ไปค้างสักคืนหนึ่ง ไปบรรจุอัฐิธาตุของแม่ชีแก้ว ก็สมควรที่สร้างเจดีย์ไว้บรรจุพระธาตุ เหมาะสม ตามที่ท่านแสดงไว้ในตำราที่บอก ผู้ที่ควรแก่การสร้างเจดีย์ปูชนียสถานให้เป็นที่กราบไหว้บูชาของสาธุชนในสวนรวม เช่น ทางสี่แพร่งสามแพร่งอะไรที่ชุมนุมชน จะสร้างเจดีย์หรือปูชนียสถานไว้ก็สมควร.คือมีสี่ประเภท ผู้ที่ควรสร้างเจดีย์ตำราบอกไว้ ผู้ที่ควรจะสร้างเจดีย์คือ พระพุทธเจ้าหนึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่ง พระอรหันต์หนึ่ง พระเจ้าจักรพรรดิหนึ่ง สี่

อันนี้แม่ชีแก้วอัฐิกลายเป็นพระธาตุแล้ว ก็เรียกว่าพระธาตุพระอรหันต์ไม่ผิด ลงอัฐิกลายเป็นพระธาตุตีตราปั้งเลยไม่มีหญิงมีชาย เข้าใจไหม นี่เขามานิมนต์เราก็ไป ละที่โล่งจากภูเขา ร่องให้อ้อๆ ลงมา โห ของเล่นหรือความรู้ มันไม่ลงใครง่าย ๆ ตั้งแต่เรากับพ่อแม่ครูจารย์มันยังขัดกับท่าน อันนี้แม่ชีแก้วกับเราจะไม่ได้ขัดกันยังไง มันก็ต้องขัดกัน ห้ามเท่าไร ทีแรกก็เปิดบ้างปิดบ้าง ๆ จะได้ไหม ๆ ไม่ได้ ๆ ปิดเข้ามาเรื่อย จะได้ไหม ไม่ได้ ปิดหมดไม่ให้ออก ห้ามออกเป็นอันขาดได้ไหม เอ้า เอาไป นี่จะขึ้นเต็ดขาดนะ เป็นขึ้นเต็ดขาด

คือเวลาแกจิตแกรวมนี้ จิตใจนี้รู้ภายนอกเก่งมากทีเดียว เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเปรตผีประเภทต่างๆ แกรู้หมดเลย ที่นั่นมันเพลินเข้าใจไหมละ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งแกกิเลส เป็นสิ่งที่รู้เห็นไปตามนิสัยวาสนาของแต่ละราย เช่นอย่างเรามองไปนี่เห็นนี้มองไปนั่นเห็นนั่น กิริยาของจิตมองเห็นนั่นๆ เหมือนกัน ไม่ใช่เรื่องแกกิเลส ที่นี้เจ้าของมันติดมันเพลินละซิ ถ้าวันไหนจิตไม่ได้ออกรู้เห็นวันนั้นเหมือนไม่เกิดประโยชน์ แกว่งนั้นนะ มันก็ขัดกันละซิกกับอาจารย์ผู้สอนนะ เข้าใจไหม ทีแรกเราก็เปิดบ้างปิดบ้าง เอา ให้เข้าก็ได้ให้ออกก็ได้ ได้ไหม เอาไปทดลองดู ไม่ได้มันจะออก พอรวมบัพออกแล้ว ชยับเข้าๆ จนกระทั่งปิดตายที่นี้ ห้ามไม่ให้ออก เอาๆ ไปปฏิบัติ ขึ้นเต็ดขาดอยู่จุดนี้ บอกตรงๆ เลย ห้ามไม่ให้ออก

แกก็เอาไปปฏิบัติ ครั้นกลับขึ้นมาเป็นยังงี้ ยังออก ที่ออกเพราะจิตมันติด มันดูดีมีมันก็ออกของมันเอง พอวาระสุดท้ายโล่งภูเขา คือปีนั้นเราจำพรรษาอยู่บนภูเขา กับเณรหนึ่ง ให้พระอยู่ข้างล่าง พระจำนวนมากอยู่ข้างล่าง ถึงเวลาประชุมเราก็ลงจากภูเขาลงมาประชุมกลางคืนในพรรษา วัดเขาอยู่ทางบ้านห้วยทราย สำนักที่อยู่ตะวันออกทางโน้น ภูเขาอยู่ตะวันตกทางนี้ วัดอยู่ตะวันตกทางนี้ เวลามาเขาก็เดินตัดทุ่งนามาขึ้นเขา เขายกขบวนไปเลยหมดสำนักชี วันพระทุกวัน

วันนั้นเป็นวันจะเอากันจริงๆ ก็สั่งอย่างเด็ดขาดด้วย ห้ามไม่ให้ออกโดยถ่ายเดียว เอาไปปฏิบัติ คราวนี้คราวเด็ดขาดละ ขึ้นมาวันหลังเป็นยังงี้ ยังออกอยู่ๆ โล่งภูเขาเลย ร้องให้อ้อๆ ลงไป เฉยเราไม่สนใจ น้ำตาไม่เกิดประโยชน์น้ำตาประเภทนี้ น้ำตาหลง ไม่ใช่ น้ำตารู้ ขนบไป นี่ละเห็นใหม่ละเวลาคนเราจนตรอกจริงๆ มันก็คิดละ ไม่คิดได้ยังงี้ พอถูกโล่งจากภูเขาร้องให้ลงไปเลยเชียว เราก็เฉยไม่สนใจ เพราะการสอนของเราที่ถูกต้องแล้วไม่ผิด ผู้ต้อต่างหากผิด เข้าใจใหม่ละ น้ำตาร่วงลงไปก็ น้ำตาผู้ผิด ไม่ใช่ น้ำตาผู้ถูก เราจึงเฉย

ไปได้สัปดาห์ บอกร้อยอย่างขึ้นมาเป็นอันขาด บอกขนาดนั้นนะ ถ้ายังแก้ตัวไม่ได้ตามที่สอนนี่ย่อมขึ้นมาเป็นอันขาด ไปได้สัปดาห์ก็ไปเห็นโทษของตัวเอง ที่ว่าเราก็มอบกายถวายตัวต่อท่านให้ท่านแนะนำสั่งสอน แล้วก็ไปต่อสู้อกับท่าน ถึงขนาดท่านโล่งภูเขาสมควรแล้วละ แกก็พูดของแก ถ้าหากว่าจะถือท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ก็ฟังเสียงท่านชื่อนี้พูดอะไรมีแต่เถียงท่าน จะเอาแต่ใจตัวเองๆ เข้าใจว่าถูกๆ แล้วจะมาเอาท่านเป็นอาจารย์ได้ยังงี้ก็ถูกหมดแล้ว ดีไม่ดีเราก็เป็นอาจารย์ท่านละชื่อว่าเจ้าของ หมดทางไปแล้วทีนี้ หมด แกบอกว่าหมดไม่มีทางละ เพราะถูกขับโล่งไปแล้ว ทีนี้เข้า พิจารณาโทษตัวเอง ปิดของตัวเองออกทั้งหมด เอาคำสอนของท่านที่ท่านสอนซึ่งเราไม่ยอมรับนั้นมาปฏิบัติ เอาเป็นยังงี้ให้รู้กัน

เมื่อไม่มีทางไปแล้วมันก็ยึดละทีนี้ เข้า ท่านสอนว่าไง ที่ฝืนท่านท่านโล่งภูเขาจนร้องให้ลงมานี้ก็เพราะเราฝืน ทีนี้จะปฏิบัติตามท่านเป็นยังงี้ให้รู้กัน พอว่านั้นก็ปล่อยเรื่องของแกปล่อยเรื่องของตัวเอง ปฏิบัติตามเรื่องของเรานั้นก็ลงจำละชิ พอลงเต็มเหนียวซึ่งไม่เคยลงอย่างนั้นเลย นั้นเห็นใหม่ละ พอออกจากที่แล้วก็หันหน้ากราบไปบนภูเขา ลงแล้วยอมทุกอย่างแล้ว กราบไปบนภูเขาที่เราอยู่นั้นละ พอตอนบ้ายก็ยกคณะไป ได้สัปดาห์

พอไหลขึ้นไป เรากำลังปิดกวาดบ้ายสี่โมงกับเณรองค์หนึ่ง พอไหลขึ้นไป เอาอีกนะ มาอะไรนักปราชญ์ใหญ่ขึ้นเลย นักปราชญ์ใหญ่มากอะไร มาหาคนโง่ทำไม เดี่ยวๆ ให้พูดเสียก่อน สุดท้ายเราก็เลยวางไม้ตาดตรงนั้น เณรก็วางไม้ตาดเพราะปิดตาดอยู่บน

หลังเขา เขาชี้ขึ้นไป เขาก็นั่งหिनดาน เราก็นั่งหिनดาน เตี้ยวๆ ให้พูดเสียก่อนๆ เอ้า มีอะไรพูดมา ทำทำซึ่งซึ่งเราก็ดี มากก็เล่าให้ฟังตามเรื่อง พอหลงแล้วเราก็อธิบายต่อจากนั้นก็ลงใหญ่เลยที่นี้ นั่นละแกจึงผ่านไปได้เร็ว เราไปที่นั่นปี ๒๔๙๔ จำพรรษาห้วยทรายนะ ๙๔-๙๕ ๙๕ แกผ่านไป แกรวดเร็ว นั่นละถ้าลง ถ้าไม่ลงก็เถียง ไปปีแรกเถียงตลอดกับเราไม่ยอมลงเรา ไล่ลงภูเขานร็อกให้ถึงได้ลง

นั่นละความรู้พิจารณาซิ เจ้าของเวลานั้นก็ว่าจริงจังแกลงถึงต่อสู้อุครู ครูไล่ลงภูเขาสอนไม่ได้นี่จอมปราชญ์ นักปราชญ์ใหญ่เรว่า ไปลงนักปราชญ์ใหญ่ คนโง่จะอยู่ที่นี้ ไล่ เร็วนะละ พอหลงแล้วที่นี้สอนก็ฟังๆ เลย พอปี ๒๔๙๕ ขึ้นมาเล่าให้ฟัง หายสงสัยแล้วที่นี้ เป็นอย่างนั้นนะ เราไม่เถียงเพราะไล่เข้าช่องแล้วนี่ ไม่เข้าตรงนั้นจะไปไหน เพราะมันเข้าช่องแล้ว พอไล่ยอมรับแล้วมันก็เข้าช่องที่สอน สอนก็ฟังเลย พอมาพูดผลแห่งการเข้าช่องแล้ว ที่นี้หายสงสัยทุกอย่างแล้วเรากก็ไม่ตอบว่าไงเฉย เพราะมันเข้าช่องมันไม่ไปตรงนั้นจะไปไหน เข้าใจไหมละ ยอมรับกันโดยหลักธรรมชาติ

ปี ๒๔๙๕ ปีแกผ่านไป ๙๔ พรรษาหนึ่ง ๙๕ พรรษาที่สองแกก็ผ่านไป นี่ละอัฐิของแกก็กลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว นี่จะบรรจุธาตุของแก บรรจุเจดีย์เราก็ไปให้เขามาฉิมนต์ วันที่ ๒๐ ไปค้ำงนั่นคืนหนึ่ง วันหลังก็กลับ ก็มีเท่านั้นละ ความรู้ของแกนี้พิสดารมากนะ แกมาพบเราที่แรก แกเล่าให้ฟัง พอขึ้นไปก็เล่าว่าหลวงปู่ห้ามไม่ให้ภาวนา เรากก็ฟัง ว่าห้ามไม่ให้ภาวนา ต้องมีจุดสำคัญเราจับแล้วนั่น เราไปนี่ถ้าหากว่าเป็นผู้ชายเราจะบวชเป็นเณรให้ไปกับเราเลย แต่เป็นผู้ย่ำผู้หญิงเสวยกรรมตามอันนั้นก็แล้วแต่ใครเถอะ ท่านว่าท่านก็ไป ท่านห้ามไม่ให้ภาวนาเราจับได้แล้วจุดนี้ ว่าห้ามไม่ให้ภาวนาต้องมีเหตุมีผลลงพ่อแม่ครูจารย์ห้ามไม่ให้ภาวนา พอตีแกไปเล่าให้ฟัง อ้อเข้าแล้ว เข้าจุดนี้แล้ว จนกระทั่งไล่ลงจากภูเขานร็อกอย่างนั้นแล้ว เอาละไปละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz